

ikke maaffe i længere Tid skal gaa i Uvisshed om, hvorledes Boet vil stille sig, men kan fremtvinge en Erklæring inden 3 Uger. Hvis derimod det Tidspunkt, da begge Ydelsler skulle eller kunne erlægges, allerede er kommet ved Konkursens Begyndelse, vil Regelen i § 16 Nr. 1 om Boets Forpligtelse til inden den fastsatte Frist at erklære sig jævnlig være af mindre Bigtighed, idet det ofte enten ifølge en udtrykkelig Vedtagelse i Kontrakten eller i Genhold til dennes Indhold i det Hele vil kunne stille sig saaledes, at Medkontrahenten bliver berettiget til at træde tilbage fra Kontrakten, dersom det tilsagte Vederlag ikke erlægges strax samtidig med, at Modpræstationen tilbydes. I saadanne Tilfælde maa Boet strax tage sin Beslutning og kan ikke vente i 3 Uger; denne Frist kan med andre Ord ikke tilkomme Boet, dersom det ifølge Retshandelens Indhold var nødvendigt for Skyldneren for at bevare sin Ret efter Kontrakten at betale tidligere. I Overensstemmelse hermed bortfalder ogsaa Boets Afgang til at benytte Fristen, hvor Tiden for Ydelsen vel ikke er indtraadt ved Konkursens Begyndelse, men dog kommer forinden Fristens Udløb. Dersom Boet paa Medkontrahentens Opfordring erklærer, at det vælger at fordrø Retshandelens Opfyldelse, maa Vederlaget erlægges til den i Kontrakten fastsatte Ydelsestid; er denne endnu ikke kommen, faar Medkontrahenten en Fordring paa Boet, som med Hensyn til Pladsen i Konkursordenen hører til dem, der næves i § 31 b.

b) Tilbage staar at omtale det Tilfælde, at de gjensidige Ydelsler ikke skulle udveksles samtidigt, idet Sælgeren skal yde først, medens Skyldnerens Vederlag først skal erlægges senere (Salg paa Kredit). Ogsaa her maa Retsholderen ordnes paa den i § 16 Nr. 1 angivne Maade. Herom kan der ikke være nogen Tvivl, dersom det efter Retshandelens Indhold maa antages, at Sælgerens Ydelse, selv efterat den er erlagt, vedbliver at staa i Afhængighedsforhold til den krediterede Kjøbesum jfr. § 16 Nr. 2 og 3, men det maa ogsaa gjælde i det modsatte Tilfælde, f. Ex. naar Retshandelen gaar ud paa, at Sælgeren skal være forpligtet til strax at foretage en fuldstændig Eiendomsoverdragelse imod, at Kjøbesummen

betales 3 Maaneder efter. Boet bør ikke under Henvisning til, at Sælgeren har solgt paa Kredit og saaledes selv er gaaet ind paa at løbe den Fare, at Kjøberen kunde blive insolvent, inden Kjøbesummen forfaldt til Betaling, kunne tvinge Sælgeren til at erlægge sin Ydelse og henvise ham til at anmeldte sin Fordring paa Kjøbesummen i Boet. Sælgeren har vel underkastet sig den Risiko, at Kjøberen kan blive insolvent i Mellemtiden mellem Varernes Modtagelse og det Tidspunkt, da Kjøbesummen skal betales, men derimod maa det i Genhold til det tidligere Anførte siges at være en Forudsætning for Kontrakten, at Kjøberen ved Modtagelsen af Varerne er raadig over sit Bo (jfr. ogsaa § 4). Kjøberens Konkurs maa altsaa ogsaa her berettiggø Sælgeren til at gaa fra Kontrakten, hvis Boet ikke vil indtræde i Retsholderet i dets Helhed, altsaa tillige i Forpligtelsen. Regelen i § 16 Nr. 1 maa selvfølgelig finde Anvendelse, og den vil netop i et saadant Tilfælde være af stor Betydning for Sælgeren.

2) I Forslagets § 16 Nr. 2 og 3 gives derefter Regler om, hvorledes der skal forholdes, naar Medkontrahenten forinden Konkursens Begyndelse for en Del eller i det Hele har erlagt den ham paahvilende Ydelse. Det Afgjørende bliver da, om den endelige Erhvervelse maa siges at være betinget af eller knyttet til Forudsætningen om, at den forventede Modpræstation bliver erlagt eller ikke. I første Fald gjælder Regelen i § 16 Nr. 1 med den nærmere Bestemmelse, at Boet, dersom det vælger ikke at opfylde Kontrakten, skal udløse det Modtagne, forsaavidt det endnu findes i Boet, dog først efterat Medkontrahenten har holdt Boet skadesløst for de Afbetalinger, som Skyldneren tidligere maatte have gjort. Er Erhvervelsen derimod ikke længere saaledes afhængig af Modpræstationens Erlægelse f. Ex., fordi der var givet Udsættelse med denne, indfrænter Medkontrahentens Ret sig til at konkurrere i Boet for den ham tilkommende Fordring, og Boet beholder i saa Fald, hvad han har ydet. Disse Bestemmelser hvile paa den Erkjendelse, at Retshandelens gjensidige Karakter ikke behøver at falde bort ved dens Fuldblydelse fra den ene Side, og at der derfor ogsaa herefter